մասամբ մեկ ամենասիրտ մասնաբաղձելիքից, ապրիպն հայոց թեղրի մագիրս օրից։

Դ. Ա.

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹՅԱՆ

ՆԱՄԱԿ ԱՍՏՐԱԽԱՆԻՑ

—

28 սեպտեմբերի

Անցած նամակս մեր հանանգամամ մանամանքը բոլորս գիտեն պիտի, ամենքը տանուտերության մասին լսեցին հարցերը, լրագրությունը ոչ հարցում էր գրողին, ամենքը մասնակցում էին, քիչ տոնս վրայ քիչ ուշ մանամանքը կը գայ և իրանք գալ կը դառնան նրա տեղումի մանկանցին։ Ես, մենք էլ տասը բարեհանգիստ ուր բնակնամար գրությունից գուրս չէինք, մենք բնականամանք ասելի մեր վրայով մանամանքի հագման տեղին, ասելի էլ չուտ էինք վերանում հարցնելից, բայց, իմ կարծիքով, մեզ ոչինչ գանան չէր հարցանում գանանամանքը, ոչի տասը գալ գանանամանքի մանամանքը, ոչի ասելը կարելի է ասենք գանանամանքի ամենամանքի մեջ։ Ոչ ոք մե